

Hội Độc Thân

Của NGUYỄN LÂM ANH THƯ

Tôi đã chính thức có giấy phép để mở một văn phòng cho TRU SỞ HỘI ĐỘC THÂN của chúng tôi tại nhà, vào ngày 16/6/85. Giấy phép này, tôi đã đến văn phòng Doctor Trang Lê lo dùm. Doctor Lê là người hào hoa phong nhã, một businessman có tiếng ở đây, chuyên giúp người Việt Nam tị nạn bên này, giải quyết dùm hết mọi vấn đề, kể cả vấn đề tình cảm. Một mình có thể làm rất nhiều jobs rất là chu đáo, mà với các bà, các cô thì lại càng chu đáo hơn, vì doctor là người rất hào hoa phong nhã như tôi đã trình bày ở trên, bù lại doctor nhà ta cũng nhân dùng rất nhiều tờ giấy xanh xanh, dài dài, hình chữ nhật dáng yêu lắm lắm. Vì thế mà doctor nhà ta lúc nào cũng tươi như hoa, còn bà đốc thì phục vụ ông đốc hết mình.

Trở lại chuyện tôi mở văn phòng TRU SỞ HỘI ĐỘC THÂN. Tôi chính thức mở văn phòng là vì có nhiều nguyên do mà tôi sẽ trình bày cùng quý vị sau đây. Số là mẹ tôi mới cõi chông quá sớm, khi mẹ tôi mới có 35 tuổi. Hội xưa các cụ ta thường bảo, có con gái trong nhà yí như là chúa hú mắm thui, hay chả bom nguyên tử, nó nô ngày nào không biết, cho nên cứ bắt con gái lấy chồng sớm, một khi có ai hỏi cùi. Vì thế mà khi bố tôi mất thì mẹ tôi tuy các con đã lớn khôn mà nhan sắc hay còn mặn mà chán. Hiếm hoi, mẹ tôi không có con trai mà chỉ có 3 gái. Mẹ tôi cứ ân hận mãi là chưa sanh được mụn con trai cho bố tôi bông bè cho vui, trước khi qua đời.

Mẹ tôi năm nay tuy đã ngoài 40, ấy thế mà nhan sắc vẫn còn ngon lành đéo đẽ, tóc hây còn đen tuyêt, không có một sợi bạc. Và vì sống ở xứ sở huê này cho nên mẹ tôi ăn mặc theo lối mới một chút, nhưng kín đáo, sang trọng. Đi ngoài đường ít ai bảo bà là mẹ chúng tôi, có 3 cô con gái có phần đẹp hơn mẹ. Sau mấy năm dành dụm, chúng tôi có mua dùng căn nhà (lại cũng nhờ doctor Lê). Căn nhà nhỏ nhưng xinh xắn đeo thương, xinh như chủ nó mà li. Xung quanh nhà chúng tôi trồng toàn hoa, đủ mọi loại hoa, rực rỡ cũng không kém các cô chủ của nó.

Khi tôi bảo mẹ tôi đẹp thì tôi có hỏi nịnh mẹ tôi một chút nhưng mẹ tôi có một khuôn mặt ưa nhìn, duyên dáng, mẹ có

một thân hình khá cân đối, mà với tuổi me tôi, ít có người đàn bà nào được như vậy. Giọng nói Bắc, ngọt ngào mà dàn ông con trai Nam cũ hay chết mê chết mệt. Mẹ tôi rất dịu dàng, vui vẻ, và chu đáo mọi bề. Ấy vậy mà không biết tại sao, kể từ khi bố tôi mất, mẹ tôi không có lấy một người bạn trai, Mỹ cũng không mà Việt cũng không nốt. Nhiều lần chúng tôi có hỏi thì mẹ chỉ mỉm cười bảo "Mẹ già rồi". Chúng tôi lại hỏi "Hay Mẹ còn mê bộ?". Mẹ tôi cũng chỉ mỉm cười rồi cõi lên đâu chúng tôi mới đưa một cái, thay cho câu trả lời. Không biết đó có phải là cái nguyên nhân, cái huống làm cản trở lưu thông con đường tình ái của chúng tôi không, mà 3 đứa chúng tôi không có lấy thằng bố làm cảnh chủ dũng nói chi đến mong nó đem dây đèn xo mũi về trình làng xóm họ hàng cùng bố mẹ. Ba đứa chúng tôi suýt soát nhau có một tuồi, khỏe mạnh, yêu đời, trên trung bình về nhan sắc (32.25.32) thân hình cân đối, duyên dáng ra phết, chủ bộ. Tôi, lớn nhất, vừa mới đi làm sau bốn năm đại học. Cô em kê mới tốt nghiệp, cô út sắp sửa ra trường, nghĩa là chúng tôi đã và sẽ có nghề nghiệp vững chắc. Chúng tôi không tàn quá mà cũng không có quá, dịu dàng, vui vẻ, cởi mở, lịch thiệp. Chúng tôi không kiêu hanh, tự cao tự đại mà cũng không bình dân xuề xoà quá.

Vậy mà không có một ông bố nào thì kể là chuyện khó tin mà có thật. Lúc đầu chúng tôi có hỏi khó chịu, nhưng lần lần chúng tôi quan sát những cặp vợ chồng canh nhà toàn người Mỹ, hoặc cõi hỏi dè dàng hoàng hoặc chỉ sống chung với nhau mà không licence. Tôi thấy cặp nào cũng giống cặp này, thường yêu nhau dây, rồi gâu ó nhau đó. Các gia đình VN thì có đỡ hồn một chút. Cuộc sống khó khăn có lẽ làm cho các ông chặt chẽ hồn hay sao mà tôi nghe thấy các bà muôn gửi ít quà về cho gia đình mình cũng khó khăn, thế nào cũng có một vài chậu cài vã, rồi hăng bao nhiêu chuyện, bao nhiêu thủ và chạm khắc tuy nhỏ nhưng góp lại thành to. Các bà thì cũng không vứt gì, nhiều bà qua đây như số lông, cũng di làm như ai, cũng thành phần quan trọng trong gia đình. Nhiều

bà di làm lỗng còn hồn cả chông, nói tiếng Mỹ có phân giới hồn chông, các bà được trọng vọng nhiều, ladies first mà. Thế là gia đình tiêng bắc tiêng chì. Nhưng thăm trạng gia đình như thế làm cho chúng tôi hồi e ngại cái việc mà các cụ dạy bảo “Con gái lớn lên là phải lấy chồng thì mới nên người được”, chứ có nghe các cụ xúi dại chết. Cái thời của các cụ không còn nữa.

Con trai VN qua đây nhỏ tuổi hơn, thì chúng tôi không dễ đến rồi, mà chúng có dại dột mà nhòm ngó các chị thì các

chị cho de ngay hiệp dâu “Đi chỗ khác chồi nhóc, hồn lão vuà phái thôi”. Con trai băng tuổi hoặc lớn hơn hai hay ba tuổi, chúng tôi cũng xếp vào loại dười. Không hiểu sao con trai cùng lứa tuổi với chúng tôi sao họ có vẻ trẻ hơn, ngày thơ hơn, và trông không thông minh hồn chúng tôi, khôn ngoan hồn chúng tôi, vì thế mà chúng tôi cũng giành phai xếp họ vào loại dàn em cho tiện việc số sách, xin lỗi nghe các em cùng!

Đàn ông con trai mà chúng tôi châm, hay nói cho có vẻ cái lỗng một chút là người yêu lý tưởng của chúng tôi là các anh phai lớn hơn từ 7 đến 12 tuổi, không cần đẹp trai. Cố Ái Văn dười rồi. Có tè thì cũng có Hợp Bùi, Ngân Tr., An H., Tuoi Tr., nhưng cao ráo sach sè, ít nói, chừng chac, điêm đạm, tánh tình vui vẻ, yêu thường gia đình con cái, biết trách nhiệm, kính trọng gia đình mình đã dành mà phải biết kính trọng gia đình vở nữa. Chỉ thử làm ăn như Doctor Lê thử số dách rồi. Điều kiện xem ra dễ dàng mà sao tìm hoài không thấy. Có mồi số ít, có thể đếm trên đầu ngón tay, thì lại ket trong tình trạng độc thân tại chỗ, họ có muôn cũng không dám tiến mà chúng tôi ghìn họ thì cũng chỉ có lùi. Cố V.A. thì dười dây những chủ nhưng mồi quái ác làm sao, thôi thì xin hén tai kiếp khác vây. Tất cả chúng tôi đều cao trên 1m60, thế mồi phiến chồ chồ.

Có một hôm tôi về nhà, có lấy vé măt vui tuổi bao cho tự nhở hay:

- È, sờ ta hôm nay mồi thâu một anh Mít rát' đẹp trai.

Thê là cá bon nhao nhao lên, mẹ tôi làm bộ không chú tâm, nhưng tôi biết mẹ để ý lắng nghe. Mẹ vẫn bảo, mong cho có thằng nào nó đến xô mũi tuỳ bấy di hết cho tao nhỏ mà mẹ mong hoài không thấy.

- Thế à, thế à. Sao anh chàng thê' nào? Diện mạo ra sao? Cao ráo sach sè chư?

Tôi làm bộ mim cưỡi, chân chồ cho các em sót ruột chối, thế là tui nhóc gắt âm ca lên:

- È, bô muôn' giù làm của riêng hù? hay dâ mê chéi rồi thì thú tôi di.

- Mồi có 8 tiêng làm việc mà trông chỉ ấy' ngân' ngõ, tờ te thê' kia thì dù biết.

- Ôi, tiêng sét của ái tình sao mà ghê gớm thê! Ôi mẹ oi, mẹ sắp có thằng rể dế bông, dế bê' cho vui của vui nhà rồi.

Lúc ấy, tôi mồi buông ra một câu:

- Hê, lắng nghe này, chàng rát' đẹp trai, hào hoa phong nhã, những chàng cao chí 1m50 thôi. Đứa nào muôn thi tao xin nhỉn'.

Các em tôi ô lên một tiêng rồi bỏ di hết. Con gái mà cao quá, muôn lấy chồng cho xứng đôi vữa lứa cũng là cá một ván đê. Cái khổ là thanh niên VN kích thước trung bình chỉ khoảng

từ 1m50 đến 1m55 hay 1m60 là cùng, trong khi chúng tôi đứa nào cũng cao trên 1m60, rồi dội giày ít nhất cũng thêm từ 5 đến 7 phân nữa. Với Mỹ thì dễ tìm hơn. Nhiều anh chàng đẹp trai, cao ráo hào hoa ra phết, cù chi' rất lịch thiệp, miệng cù ngọt nhỉ mắt, dội khi cũng làm cho tụy nấy' rất chỉ là cảm động, nhưng cù nhìn gường mặt nghiêm khắc của mẹ là đứa nào dứa này tu Nghiu nhỉ mèo cù duỗi. Từ khi bố mất chúng tôi có dè không làm điều gì cho mẹ tôi buồn.

Rồi suy di nghĩ lại, tôi thấy sống cuộc đời độc thân có lẽ sung sướng hơn. Ngay như trưởng hợp mẹ tôi, từ khi bố mất, mẹ có vẻ thành thàh hơn, mẹ còn có thì giờ để nghĩ iới mẹ một chút. mẹ có thì giờ để di dây di dò thăm gia đình bà con,